

Un altre Govern autonòmic, amb voluntat autonòmica

written by Jaume Gras i Bartrolí | 21 de maig de 2021

Vaig [pronosticar el trencament definitiu del front processista](#) per a després de les eleccions forçades pels tribunals espanyols amb el vistiplau d'ERC i finalment no ha estat així. Ha anat pels pèls i en contra de la lògica treballada pels republicans des de 2012. Tindran més opcions, no cal patir-hi. Aquest article és redactat abans de la proclamació del Sr. Aragonès com a president autonòmic. El dia 20 de maig de 2021.

Ha vençut la via pragmàtica gestionada en els darrers minuts potser pels tres polítics més avorrits i enigmàtics de Catalunya, dos d'ells a la presó. Qui digui que el bisbe de Lledoners no hi estava al cas falta a la veritat. Per ara, la seva benedicció encara és imprescindible.

La formació d'un govern "progressista i d'esquerres" ha quedat a l'espera d'una nova oportunitat que de ben segur tornarà a trucar a la porta ben aviat. La demografia i la situació econòmica i social del país, ben trinxat, fa d'aquesta opció la sortida més plausible d'ara endavant un cop arraconat l'espai "convergent", que a més tot apunta que esdevindrà ben aviat una olla de grills.

Que finalment no s'hagi format un govern encara més *españatista* no ha estat per la falsa pressió de les entitats satèl·lits d'aquest món tan vaporós en què s'ha convertit la política processista catalana. De fet, que ERC i Junts hagin pogut formar Govern no és un èxit a les aspiracions nacionals sinó una rebaixa compartida de les dues principals forces.

El fet que l'operació promoguda pel sector pragmàtic metropolità republicà hagi fracassat de moment, és degut a la circumstància exclusiva que el resultat amb Junts hagi estat tan ajustat i sobretot que els socialistes del 155, comandats

pel Sr. Illa, no varen quedar per sota d'ERC. Sense aquests detalls tan particulars haguera estat justificat poder aplanar la col·laboració altruista dels psoe-socialistes, per regalar els vots necessaris i entronitzar de moment un govern a la colònia entre ERC i els comunistes de Podemos i molt probablement els nois... i noies de la CUP. Facilitar l'endeutament per hipotecar encara més el país haguera estat una reedició de la gran obra del tripartit molt ben vista des de Madrid. Per això es va tolerar sense dir ni piu pel Sr. Zapatero.

Tothom haguera entès aquesta jugada com es va entendre que l'extrema dreta pagada pel patriciat local, regalés l'alcaldia novament al comunisme desendregat de la senyora Colau. Amb la broma que Catalunya és terra de pas i de barreja qualsevol encantament per desnacionalitzar el país és acollit amb entusiasme.

“Sin que se note el cuidado”, que deien...

Que ningú s'enganyi. Aquest acord amb un redactat tan decebedor amb relació al 1r d'octubre i amb la marginació voluntària, o no, de Waterloo, es posa el morrió a la dissidència i esdevé un govern de Vichy exemplar perquè durant uns anys (o mesos) actuï amb plena consonància i permissivitat amb el *gobierno de la Monarquía d'Espanya*, que és d'esquerres, o almenys fins que segueixi manant el PSOE que té al meu entendre els mesos comptats. La COVID és una bona excusa i ajuda molt per justificar les grans rebaixes.

Encara no fa ni dos anys de la visita del president del regne d'Espanya, en Sánchez, a l'Hospital de Sant Pau que, recordem-ho, va tenir els pebrots de fer-la amb la protecció d'homes armats a la porta de l'hospital com si es tractés d'una visita a Bòsnia- Hercegovina. Molt bona part de la població de Catalunya estava emprenyada, mobilitzada i capaç de fer qualsevol cosa per plantar cara i desfer-se de l'opressor.

L'únic que ha canviat en tota aquesta comèdia processista és l'actitud fraudulenta dels polítics autonomistes que han fet avorrir amb el seu diletantisme insofrible la bona fe i la paciència dels catalans, molts, molts, molts dels quals ja han vist amb claredat quin era el seu autèntic objectiu.

Tal com evolucionen els fets, el comportament d'aquests partits i aquest règim, és molt més que probable que els veiem d'aquí ben poc, defensant l'oportunitat que ens atorga la Constitució Espanyola del 78 per poder seguir aspirant a espais de concurrència i transversalitat o altres collonades per poder empoderar a la població catalana... i bla, bla, bla. Temps al temps.

Afegitó: Tinc un bon amic que des del primer dia en el qual el Sr. Jordi Sànchez es va fer càrrec, via paracaigudes, de l'ANC, m'adverteix de la seva inapropiada presència en tot aquest assumpte de l'emancipació sobirana. "És una persona que prové d'un món gens nacionalista", em deia repetidament.

Caldrà fer un seguiment detallat del seu paper per la sobtada aparició durant els darrers quatre o cinc anys. La pregunta que es fa encara el meu company i que certament som pocs els que li podem donar resposta és la següent: què hi fa aquest senyor de l'establishment polític autonòmic, de procedència cristiano-comunista –que és el còctel explosiu que controla la intel·ligència de Catalunya des dels anys seixanta del segle XX– al capdavant d'un partit que hauria d'ocupar el centredreta independentista català? És un autèntic misteri. És un dels molts misteris que hi ha en aquesta xarxa que mou els fils del país més enllà de la política participativa.

Aquest senyor, el senyor Jordi Sànchez, és el mateix que el dia 30 de setembre de 2017 va pretendre desmotivar la participació de la ciutadania en el gloriós 1-0. Us imagineu un líder d'una empresa dissuadint al seu personal de la feina que ha de fer? Doncs això va fer aquest home de pau.

Per aquest motiu, el meu amic desconfiat, es va posar les mans al cap quan en Sànchez, un home "empresonat", sense llibertat, es va apoderar de les negociacions del partit de la falsa esperança, del partit de l'1-0, com aquell que res. I no solament això. Va regalar l'alcaldia de Catalunya al senyor Aragonès, abans d'arribar a un acord amb aquella broma dels quatre diputats gratis. Mare meva! Però que és això?, em repetia el meu col·lega.

Gran estratègia negociadora... o una altra cosa.